

ÚVOD

Jak to všechno začalo

Hlavně a především: děda už není.

Trochu drsný začátek příběhu, jenže tenhle fakt se dá popřít jen stěží.

Nejde s tím dělat o moc víc než se skutečností, že ráno vychází slunce a že v poledne dostane člověk hlad. I kdyby nad tím chtěl zavřít oči, zacpat si uši a tvářit se, že o ničem neví, dědu mu to zpátky nevrátí. Realita byla neúprosná a Rintaró Nacuki proti ní stál bez jediného slova, jako zkamenělý.

Navenek snad mohl působit jako opravdu klidný mladík. Což některým z návštěvníků pohřbu bezpochyby připadalo dost zvláštní. Na kluka, co chodí sotva na vyšší střední a právě nečekaně osiřel, se totiž Rintaró zdál klidný až moc. Když beze slova nehybně stál v koutku obřadní síně a díval se nahoru na portrét zemřelého dědy, působilo to až skoro mysticky.

Rintaró ale zas tak velký klidáš nebyl. Jen si zkrátka nedokázal úplně spojit svého dědečka, který vždycky působil dojmem, že existuje mimo tento svět, s tak neslýchanou představou, jako je *smrt*.

On, který považoval za naprosto samozřejmé, že do života jeho dědy, neúnavně a vytrvale proplouvajícího monotónní, téměř neměnnou každodenností, se smrtka jen tak vetřít nedokáže, teď sledoval, jak tu děda najednou leží a nedýchá, a měl přitom pocit, že pozoruje scénu z nevydařeného dramatu.

Opravdu, dokázal by si bez problémů představit, jak se děda, který ve své bílé rakvi vypadal úplně stejně jako vždycky, najednou zvedne, jako by se nic nestalo, zabručí

své obvyklé „tákže“, na petrolejových kamínkách uvaří vodu a navyklym postupem si udělá černý čaj. Představil by si to docela snadno, realita však byla jiná.

Děda už neměl nikdy otevřít oči, natožpak vzít do ruky svůj oblíbený čajový šálek. Jenom tu ležel v rakvi, mlčky a vlastně tak trochu majestátně.

V obřadní síni mezitím nezúčastněný hlas dál odříkával sútry, až se z toho člověku klížily oči, a po troškách se trousící a zase mizející smuteční hosté tu a tam prohodili k Rintaróovi pár slov.

Hlavně a především: děda už není.

Ta skutečnost začínala Rintaróovi konečně docházet.

„Dědo, to je strašný,“ uklouzlo mu nakonec tichounce, nikdo mu ale neodpověděl.

Rintaró Nacuki je jenom středoškolák.

Docela normální středoškolák, který není moc vysoký, nosí silnější brýle, je pobledlý a málomluvný, je pohybový antitalent, nemá žádný předmět, v němž by nějak vynikal, ani žádný oblíbený sport.

Poněvadž se jeho rodiče rozvedli, když byl ještě malý, a navíc mu matka umřela mladá, vzal si ho k sobě, když začal chodit na základní školu, jeho dědeček. A od té doby žili pořád spolu. Okolnost snad trochu zvláštní na to, že byl koneckonců jen středoškolák, pro něj samotného to ale představovalo jen drobný detail v každodenní bezútešné realitě jeho života.

Ted', po dědově smrti, se ale věci poněkud zkomplikovaly.

Jelikož ta smrt přišla tak nečekaně.

Jednoho obzvlášť studeného a nepříjemného zimního rána se děda, který byl vždycky ranní ptáče, najednou neukázal v kuchyni, a když to Rintaróovi přišlo divné a nakoukl do potemnělého pokojíku v tradičním japonském

stylu, našel ho tam zachumlaného do přikrývek a už bez dechu. Nezdálo se, že by trpěl, vypadal spíš jako spící socha a doktor ze sousedství, který sem zanedlouho přispěchal, usoudil, že zřejmě děda skonal na náhlou srdeční zástavu a neměl ani čas trpět.

„Měl milosrdnou smrt,“ konstatoval.

Že Rintaróovi v tu chvíli přišlo silně nepatřičné spojovat dohromady pojmy „smrt“ a „milosrdný“, bylo nejspíš tím, jak byl otřesený.

Doktor ve skutečnosti nejspíš dobře pochopil, v jak náročné situaci se Rintaró ocitl, jelikož netrvalo dlouho a kde se vzala, tu se vzala, z dálky si to k němu domů přihasila jedna příbuzná, které říkal tetičko.

Tahle dobrosrdečná paní pak hbitě a obratně zařídila všechno potřebné, od procedur s vystavením úmrtního listu až po různé pohřební a další ceremonie.

Rintaróovi, který všechno bedlivě sledoval, to sice pořád připadalo skoro neskutečné, přece jen ho ale napadlo, že by bylo namístě tvářit se aspoň trochu zkroušeně. I tak se mu ale zdálo divné, že by se měl před dědovým pohřebním portrétem usedavě rozplakat. Divné, hloupé a falešné. Dokázal si představit, že se děda v rakvi ušklíbne a napomene ho, ať toho hned nechá.

A tak se stalo, že Rintaró zachoval až do konce rozloučení s dědou naprostý klid. Když bylo po všem, zůstala mu jenom ustaraná tetička... a jedna prodejna.

Finanční závazky mu z ní žádné neplynuly, jako dědictví ale kdovíjakou cenu taky neměla.

Nesla označení Nacukiho knihkupectví a byl to mrňavý antikvariát ukrytý v jednom městském zákoutí.

„Jo, u Nacukiho člověk najde jen to nejlepší,“ zazněl Rintaróovi v uších mužský hlas.

„Myslíte?“ odpověděl stručně, ani se přitom neotočil a dál sledoval veliké knižní regály před sebou.

Byly masivní, od země až po strop, a v nich nespočetné řady knih.

Shakespeare a Wordsworth, Dumas a Stendhal, Faulkner, Hemingway a Golding... Nesčetná mistrovská velečila z celého světa shlížela na Rintaróa z polic a velebný majestát z nich přímo čísel. Byly to do poslední knihy z druhé ruky, které už měly něco odslouženo, nevypadaly ale ani trochu opotřebeně – zřejmě zásluhou dědy, který nelitoval námahy k jejich každodennímu ošetřování.

Hned u nohou mu hoří doruda rozpálená kamínka na petrolej, která už taky mají něco za sebou. Snaha jim rozhodně neschází, moc toho ale nezmůžou, a v prodejně je proto překvapivě chladno. I Rintaró sám ale ví, že za to, že tu teď člověka tolik mrazí, nemůže jen nízká teplota okolního vzduchu.

„Zatím bych si vzal tuhle a tuhle. Kolik to dělá dohromady?“

Rintaró pootočí hlavu za hlasem, který se ho ptá, přivře oči a špitne: „Tři tisíce dvě stě jenů.“

„Paměť máš koukám pořád vynikající.“

Nepošklebuje se mu nikdo jiný než o rok starší spolužák ze střední Rjóta Akiba.

Vytáhlý, s veselým výrazem v očích, přímo překypuje klidnou sebedůvěrou, která však nepůsobí nesympaticky. Kromě svalnaté postavy, vytrénované ve školním oddíle basketbalu, má taky hlavu s nejlepším mozkiem v ročníku. Nadto je to syn praktického lékaře z jejich čtvrti, takže se v jednom kuse učí hory dalších věcí. Ten kluk je vlastně Rintaróův dokonalý protiklad.

„A tady bude ještě další úlovek!“

Na ta slova vyskládá Akiba na pult ještě pět nebo šest

jiných knížek. Tenhle kluk je nejen dobrý ve sportech i ve studiu, ke všemu je to ještě i velký čtenář a patří mezi několik málo stálých zákazníků Nacukiho knihkupectví.

„Tohle je fakt super podnik.“

„Děkuju mockrát. V klidu si prosím vyber podle libosti. Všechny knihy jsou se slevou, máme finální výprodej před uzavřením obchodu.“

Rintaró to pronese tak bezvýrazným tónem, že není poznat, jestli mluví vážně, nebo si dělá legraci.

Akiba na moment zmlkne. „To s tvým dědou je mi moc líto,“ dodá pak tišeji.

Znovu se zadívá na regály s knihami, jako by v nich pátral po dalších svazcích.

„A to si tu ještě nedávno tak klidně četl,“ dodá nenuceným tónem. „Kdo to mohl tušit?“

„Pravda,“ souhlasí Rintaró.

Vysloví to ale studeně a přezíravě, jako pouhou frázi. Akiba nevypadá, že by se ho to zvlášť dotklo. Otočí se k Rintaróovi, zahleděnému nahoru k policím plným knih.

„Ale fakt není dobrý, že jsi potom, co ti umřel děda, přestal chodit do školy. Všichni si o tebe dělají starosti.“

„Kdo všichni? Nevzpomínám si na nikoho, kdo by o mě měl starost.“

„No jo, ty vlastně skoro nemáš kamarády, co? Na nikoho se nevážeš a je ti dobře,“ přitakal krátce Akiba. „Jenže tím možná děláš starosti dědovi. A ten pak nedojde klidu a může tu dál bloumat jako duch. Ke starým lidem se musíš chovat slušně a nepřidělovat jim problémy.“

Jsou to příkrá slova, v Akibově hlase ale zaznívá i jakási laskavá starostlivost. Snad právě díky Nacukiho knihkupectví se tenhle vzorný starší spolužák překvapivě tolik stará o svého samotářského mladšího kolegu. I ve škole ho každou chvíli přátelsky osloví a pouhý fakt, že k nim

do podniku nepřestal chodit ani v téhle zapeklité situaci, jasně svědčí o tom, že ho opravdu zajímá, jak se Rintaróovi daří.

Chvíli zamlklého Rintaróa pozoruje a pak dodá: „Budeš se asi stěhovat, co?“

Asi, kývne Rintaró a stále se dívá nahoru do knihovny. „Chce se mě ujmout moje teta.“

„A kde bydlí?“

„Netuším. Po dědově smrti jsem ji viděl poprvé v životě.“

Rintaró to říká odlehčeným tónem, ale právě ten tón jako by bránil člověku odhadnout, co si doopravdy myslí.

Akiba maličko pokrčí rameny a znovu se zadívá na knihy, které si vybral.

„Takže finální výprodej, říkáš?“

„Už je to tak.“

„Škoda, další knihkupectví, co by mělo knižní fondy jako to vaše, se už nikde nenajde. Podniků, kde mají kompletního Prousta v pevné vazbě, je jen málo. A *Okouzlenou duši*, kterou jsem sháněl celou věčnost, jsem našel taky až tady u vás.“

„Slyšet tohle děda, měl by velikou radost.“

„Kdyby byl naživu, mohl jsem ho potěšit ještě víc. Je-li to i mně fakt hodně pomohlo, že jsem tvůj kamarád, protože jsem se díky tomu snadno dostal ke spoustě super knih. A teď se budeš takhle narychlo stěhovat.“

Akiba se snaží mluvit drsně, ale vlastně tím projevuje starostlivost. Jenže Rintaró momentálně není ve stavu, kdy by na to dokázal říct něco inteligentního. Jen tiše zírá na stěny knihkupeckého krámu.

Které lemují impozantní řady svazků.

Třebas je tenhle podnik „jen“ antikvariát, nachází se tu soubor knih, jaký nepodléhá jen tak nějakým módním

vlivům, najdete tu i nemálo knížek, co se už nedají sehnat vůbec, a člověk musí vážně obdivovat, jak dobře ten obchod při takovém uspořádání prosperuje i v dnešních časech. Akibova pochvalná slova jsou plně opodstatněná i v případě, že si odmyslíme to, co říkal jenom z ohleduplnosti.

„A nakdy plánuješ stěhování?“

„Nejspíš tak za týden.“

„Nejspíš? Koukám, že bereš věci pořád stejně s nadhledem.“

„Přesněji to nevím. A beztak nemám na vybranou.“

„Asi ne.“

Akiba znovu maličko pokrčí rameny a zadívá se na malý kalendář, co visí u pultu s pokladnou.

„Příští týden jsou ale zrovna Vánoce. Což pro tebe asi taky nebude nejsnazší.“

„To mi ani moc nevádí. Na rozdíl od tebe nemám žádné zvláštní plány.“

„Plány? Ty si myslíš, že je kdovíjaká výhra, když si to mám všechno organizovat? Skoro si říkám, že bych ten večer nejradši strávil hezky v klidu úplně sám čekáním na Santa Clause.“

A Akiba se svému vtipu chvíli hlasitě řehťá. Rintaró mu na to ale odpoví jen tichounkým „Opravdu?“ a už nic nedodá.

Akiba se zatváří trochu zklamaně a povzdechne si.

„Možná ti připadá, že v tuhle chvíli už nemá smysl chodit do školy, ale nezapomínej, co se říká: Pták, který odlétá pryč, nenechává hnízdo v nepořádku. Nehledě na to, že leckdo z tvojí třídy si o tebe přece jenom dělá starosti.“

Na pultě s pokladnou, kam se teď Akiba letmo zadíval, leží pár potíštěných papírů a sešit. Takový ten, co se do něj píšou omluvenky, když člověk nepřijde do školy.

Nepřinesl ho Akiba. Jen před chvilkou mu ho doručila předsedkyně třídy. Spolužačka, co bydlí jen kousek od něj, jmenuje se Sajo Juzuki a s Rintaróem se znají už od základní školy. Velice rázná a spořádaná a s nemluvným, uzavřeným Rintaróem si nejsou nijak zvlášť blízcí.

Když se tu zastavila se sešitem a uviděla Rintaróa, jak nepřítomně hledí nahoru do regálů s knihami, okázale si povzdechla.

„Dřepíš si tu v krámě a vypadáš, jako bys neměl jedinou starost. Vede se ti dobře?“

Dobře? Rintaró jenom pokrčil rameny.

Předsedkyně třídy se zamračila a pak se obrátila k Akibovi, který stál jen kousek opodál. „A ty? Hodláš se tu s ním vybavovat dlouho? Na basketu se už po tobě všichni shánějí.“

A potom bez ohlednutí odešla.

Vůbec se nebála mluvit zpříma, ani se starším spolužákem. Tenhle rázný přístup byl pro Sajo Juzuki typický a byl daleko přirozenější než nějaká ironizovaná ohleduplnost a soucitné pohledy. Rintaró ji za to obdivoval.

„No jo, to je ta vaše zarytá třídní předsedkyně.“

„Bere všechno hrozně zodpovědně. Ten notes na omluvenky mi sem přece nemusela nosit osobně...“

Nejspíš sem zašla i proto, že bydlí nedaleko, když si ale Rintaró představí, že ani pro ni nebylo nejsnazší udělat si takovou zacházku v roční dobu, kdy jde člověku zimou pára od pusy, je mu jí upřímně líto.

„Dohromady to tedy bude za šest tisíc jenů,“ řekne Rintaró a zvedne se.

Akiba povytáhne obočí. „Na to, žes říkal něco o finálním výprodeji, to teda moc velká sleva není.“

„Deset procent. Níž jít nemůžeme. Když jsou to všechno tak slavné knížky.“

„Jojo, to jste celí vy – knihkupectví Nacuki v plné kráse.“ Akiba se zasměje, vytáhne z peněženky bankovky, vezme ze stolu odloženou šálu a rukavice a přehodí si přes rameno kabelu.

„Koukej se zítra ukázat ve škole,“ dodá ještě.

Načež nasadí svůj obvyklý radostný úsměv a vyjde z knihkupectví.

V obchodě najednou všechno ztichne, a než by se kdo nadál, nadejde soumrak, kdy se za dřevěnou mřížkou vstupních dveří všecko zabarví doruda. V koutě prodejny tichounce brblají kamínka, ve kterých pomalu dochází petrolej.

Je čas jít nahoru do patra a začít chystat večeři. Jeli-kož to býval jeho úkol i v dobách, kdy ještě žili společně s dědou, není to pro Rintaróa žádná práce navíc. Chvilí ale ještě zůstane stát bez hnutí a jen pozoruje vchod. Večerní slunce mezitím kleslo níž, v kamínkách došlo palivo a v místnosti zavládla zima, Rintaró tam ale pořád stál jako zkamenělý.

KAPITOLA 1

První labyrint - Zavřít to pěkně pod zámek

Nacukiho knihkupectví je malý krámeček skrytý ve staré zástavbě.

Je zařízený poměrně neobvyklým způsobem.

Od vchodu se táhne přímo vpřed do nitra domu úzká chodba, na kterou z obou stran shlížejí masivní police plné knih, jimiž jsou stěny zastavěné od podlahy až ke stropu. Na něm tu a tam visí lampy ve starodávném stylu a prostor zalévá jejich měkké světlo, odrážející se od naleštěných prken podlahy.

Uvnitř je pusto prázdno až na stolek, u kterého se platí a úplně vzadu je už jen obyčejná prkenná stěna. Tou místnost opravdu končí, když ale vejdete dovnitř ze světla venku, zdá se vám, že chodba vede mnohem dál než ve skutečnosti, a na okamžik se vás zmocní pocit, že se regály s knihami táhnou snad někam do nekonečných hlubin temnoty.

Rintaró má v mysli stále vrytou podobu svého dědy, jak si uprostřed právě téhle prodejny listuje pod lampičkou v knize. Má ji tam vrytou se všemi charakteristickými stíny, jako by šlo o portrét, elegantní a přitom prostý, který nanejvýš pečlivě vypracoval zkušený mistr olejomalby.

„V knihách je veliká síla.“

Takhle to děda každou chvíli říkával.

Většinou byl dost nemluvný a s vnukem se téměř nebavil, jakmile se ale hovor stočil na knihy, přivřel děda oči ještě víc než jindy a zaplavil ho přívalem nadšených slov.

„Ve starých spisech, co se k nám dostaly přes propast věků, je skrytá ohromná moc. Čím víc působivých

vyprávění přečteš, tím víc si získáš přátel, kteří tě dokážou povzbudit.“

Rintaró se znovu zadíval na police s knihami, lemující stěny jejich obchůdku.

Není v nich jediný módní bestseller, jediná populární manga nebo časopis. Stálí zákazníci si nejednou dělali starosti, že tímhle způsobem nemůže obchod přežít, zvláště když v dnešní době knihy stejně nejdou na odbyt, drobný starý pan majitel na to však vždycky jen maličko kývl a podle všeho nehodlal dát pryč ani kompletní vydání Nietzscheho, zaplňující místo poblíž vchodu, ani letitou sbírku básní T. S. Eliota.

Tenhle prostor, který tu vybudoval děda, představoval vítané útočiště i pro něj, jeho samotářského vnuka, a Rintaró, který se ve škole nikdy necítil moc dobře, tu vždycky rád otevíral a hltal jednu knihu za druhou.

Krám zkrátka znamenal pro Rintaróa bezpečný prostor, místo, kam se může uchýlit. A právě tohle Nacukiho knihkupectví bude muset za pár dnů opustit.

„Dědo, to je prostě hrozný.“

Rintaró ani nevěděl, jak mu uklouzl tenhle tichý povzdech, najednou ho ale vrátilo do reality pronikavé zacinkání stříbrného zvonku zavěšeného u dveří. Obvykle oznamoval příchod zákazníka, což ale nemohl být tenhle případ, jelikož na dveřích Nacukiho knihkupectví visela cedule „Zavřeno“. Za dveřmi už slunce skoro zapadlo a všechno zahalila noční tma. Od Akibova odchodu nemohla uběhnout moc dlouhá doba, mezitím se už ale pořádně připozdilo.

Už už se vracel pohledem zpátky do polic s knihami s tím, že se mu to nejspíš jen zdálo, když někdo promluvil.

„To je mi ale ponurá prodejna.“

Rintaró strnul úlekem.

Ohlédl se ke dveřím, tam ale nebyla ani noha.

„V takovém prostředí se i ty nejvzácnější knížky zdají šedivé a vybledlé.“

Hlas jako by se ozýval spíš zevnitř z krámu. Rintaró se honem honem začal rozhlížet na všechny strany, nezahlédl ale žádného člověka. Jen mourovatou kočku.

Byla žlutohnědě žíhaná a trochu při těle. Srst měla možná až skoro zrzavou, ovšem jen od čumáku výš. Břicho a packy měla naopak porostlé chundelatými sněhobílými chlupy a byla to opravdu veliká kočka. V okolním šeru svítily její oči jasnou smaragdovou zelení a zpříma opětovaly Rintaróův pohled.

V momentě, kdy zamávala svým elegantním ocáskem, zamumlal Rintaró: „Kočka?“

„A to snad vadí?“ odpověděla kočka.

Skutečně bez nejmenších pochyb odpověděla právě tohle: „A to snad vadí?“

Rintaró strnul úžasem, přesto ale jakžtakž dokázal zachovat obvyklý klid. Zavřel obě oči, napočítal poctivé tři vteřiny a pak je zase otevřel.

Trojbarevná srst jasných odstínů, chundelatý ocas, ostrý svit v očích, dvě uši jako rovníramenné trojúhelníky. Byla to mimo veškerou pochybnost kočka, jak má být.

A pak ta mourovatá kočka šklubla vousisky.

„Nemáš přece nic s očima, kluku?“ utrhla se na něj.

„No, víte,“ lezlo pomalu z Rintaróa, „zrak sice nemám kdovíjaký, ale že před sebou mám kočku, co mluví lidskou řečí, to jsem přece jenom poznal.“

„Dobrá.“

Kočka s až zlomyslnou nenuceností kývla a mluvila dál: „Jsem pruhovaný kocour Tygr.“

Že se mu kocour takhle nečekaně představil, bylo vážně hodně zvláštní. Přesto ze sebe ale Rintaró vysoukal odpověď.

„Já jsem Rintaró Nacuki.“

„Vím. Následník ve slavném Nacukiho knihkupectví.“

„Následník?“

Výraz, na který nebyl zvyklý, Rintaróa zaskočil.

„Pardon, ale já nejsem žádný knihkupec, jsem jen kluk, co skoro nevychází ven. V knížkách se vyznal můj děda, ale ten už teď není na světě.“

„To je v pořádku. Mám úkol právě pro tebe, jeho následníka.“

Tygrovaný kocour to oznámil pánovitým tónem a změřil si Rintaróa lehce přivřenýma očima, zelenýma jako smaragdy.

„Trochu bych teď potřeboval využít tvé schopnosti,“ vyrazil ze sebe znenadání.

„Schopnosti?“

„Přesně tak, schopnosti.“

„Moje schopnosti? Ale k čemu?“

„Vím o místě, kde je uvězněná spousta knih.“

„Knih?“

„Člověče, jsi snad papoušek? Proč po mně všechno opakuješ jako idiot?“ přilétlo od kocoura napomenutí, jako když padne facka.

Kocour si nic nedělal z toho, jak je Rintaró ohromený, a pokračoval dál nevzrušeným tónem: „Musíme ty knihy vysvobodit. A ty mi s tím vysvobozováním pomůžeš.“

A ve smaragdově zelených zornicích jako by se zablesklo.

Rintaró kocourův pohled chvilku mlčky opětoval, pak pomalíčku zvedl pravou ruku a sáhl si na obroučku brýlí.

Což dělal vždycky, když se hluboce zamyslel.

Musím být asi opravdu hodně unavený, pomyslel si.

Zavřel oči a s rukou na brýlích se mlčky ponořil do úvah.

Nejspíš ho tak vyčerpala dědova smrt a pak ten pohřeb, pro něj tak strašně nezvyklý. Teď z toho všeho usnul a nejspíš se mu právě něco zdá. Takhle přesvědčoval sám sebe a potom opatrně zkusil otevřít oči, jenomže když to udělal, zas před ním nevzrušeně seděl mourovatý kocour.

To je mi teda pěkná polízanice...

A vůbec, posledních pár dní jsem se tu vlastně jen díval do regálů a nedostal se ani ke svému oblíbenému čtení. Kámpak jsem asi dal toho rozečteného Candida? Takové i jiné hloupé úvahy mu teď táhly hlavou.

„Posloucháš vůbec, co ti říkám, Nacuki následníku?“

Kocourův ostrý hlas znovu vytrhl Rintaróa z bažiny myšlenek.

„Zopakuju to ještě jednou. Potřeboval bych teď využít tvé schopnosti k tomu, abys mi pomohl zachránit knížky.“

„To se vám snadno řekne, jenže...“ hledal Rintaró zoufale slova. „Jenže já mám bohužel dojem, že vám k ničemu nebudu. Jak už jsem říkal, já jsem jenom takový líný student vyšší střední, co skoro nevytáhne paty z domu.“

Rintaró sedí na židli a pokouší se o co nejupřímnější odpověď. Nutí ho k tomu autorita, která z tygrovaného kocoura vyzáruje.

„To je v pořádku. Dobře vím, že jsi pecivál a melancholik, a navíc naprosté ucho, které se k ničemu nehodí. Žádám tě o pomoc, i když je mi tohle všechno dokonale jasné.“

Kocour ze sebe chrlí jedovatosti a ani nemrkne.

„Jestli to vážně všechno víte, tak proč žádáte o pomoc

zrovna mě? Lidí, co vám budou užitečnější než já, jsou přece mraky.“

„I to se rozumí samo sebou.“

„Navíc mi právě umřel děda a mě to pěkně sebralo.“

„To je mi také známo.“

„Takže proč mám zrovna já...“

„Copak nemáš rád knížky?“

Hluboký kocourův hlas klidně přerušil Rintaróovy poznámky. Mluvil teď vlídně a neútočně, zato však s odhodláním, které nepřipouštělo odpor. Nebylo jasné, co vlastně má kocour za lubem, energie a důstojnost, s jakou promluvil, ale nepřipouštěla žádné námítky.

Smaragdové oči se zpříma upíraly na Rintaróa.

„Ty mám samozřejmě hrozně rád...“

„Tak nad čím ještě váháš?“

Kocourovo vystupování bylo v každém ohledu o moc důstojnější než to, co předváděl Rintaró. Znovu si začal pohrávat s obroučkou brýlí. Měl by nejspíš důkladně zvážit, co se to vlastně děje... Nevypadalo to ale, že ho napadne rozumná odpověď. Bylo to všechno hrozně složité.

„Důležité věci jsou vždycky složité, následníku,“ řekl kocour, jako by Rintaróovi četl myšlenky.

„Většina lidí si něčeho tak samozřejmého v životě nevšimne. *Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.*“

„Páni...“ Rintaró se hned cítil o maličko líp. „To by mě nenapadlo, že mi tu kočka bude citovat *Malého prince*.“

„Máš něco proti Saint-Exupérymu?“

„Je to jeden z mých nejmilejších spisovatelů,“ opáčil Rintaró a ukázal na regál hned vedle sebe. „Ale řekl bych, že nejlepší je od něj *Noční let*. A ani *Kurýr na jih* není k zahození.“

„Dobrá.“

Kocour se zašklebil. Jeho klid probouzel v Rintaróovi intenzivní pocit podobný nostalgii. Což možná bylo tím, že mu kocour něčím připomínal dědu. Ten ovšem nikdy nebyl takhle výřečný.

„Tak co, pomůžeš mi?“

Otázka padla znovu a Rintaró v rozpacích naklonil hlavu ke straně.

„A můžu to snad odmítnout?“

„Jistěže můžeš,“ odpověděl okamžitě kocour. „Jenže,“ dodal pak mrzutě, „mě tím opravdu hodně zklameš.“

Rintaró se ušklíbl.

Objeví se tu kdovíodkud, dožaduje se mojí pomoci a tvrdí, že když odmítnu, bude opravdu hodně zklamaný. Všecko to naprosto odporuje zdravému rozumu. Nepůsobí to ale nijak nepříjemně, protože z kocourových slov i chování je znát, že to myslí vážně a na nic si nehraje. Možná se opravdu něčím podobá dědovi...

Rintaró opětoval kocourův pohled a zeptal se: „A co mám teda udělat?“

„Stačí, když půjdeš se mnou.“

„Kam?“

„Jen pojd.“

A kocour jako na povel udělal čelem vzad.

Neslyšně vykročil ne ke vchodu, za kterým se už úplně setmělo, ale dál do zšeřelého krámu.

Vykračoval si pevným krokem, zády k Rintaróovi. Ten ho zaraženě následoval a už po pár krocích na něj začal padat pocit tak zvláštní, až se mu zatočila hlava.

Nacukího knihkupectví se táhne pěkně hluboko do nitra domu. Ale i tak je to jen obyčejný malý antikvariát v centru města, v jakém stačí udělat jen dva tři kroky a narazíte na zadní stěnu z prken.

Totíž, měli byste narazit. Jenomže toho dne jenom šli a šli a chodba žádný konec neměla.

Pokračovala pořád dál, s dřevěnou podlahou a z obou stran sevřená mezi regály s knihami. I šňůra starožitných lamp na stropě ubíhala kamsi dozadu do dálky a její konec byl v nedohlednu. A v regálech najednou začaly být vidět řady naprosto neznámých knih. A nešlo jen o soudobé knížky v běžné vazbě. Byla to chodba ze samých nádherných svazků, od letitých spisů v tradiční japonské vazbě po skvělé antikvární kusy vázané v hovězině a s vytlačenými zlatými písmeny.

„A tohle teda...“ uklouzla ohromenému Rintaróovi nepříliš smysluplná poznámka.

„Snad ses nám nevyděsil, následníku?“ pootočil po něm kocour hlavu. „Jestli chceš utéct, máš poslední příležitost.“

„Jenom mě překvapilo, kde se tu najednou vzaly všechny ty fůry knih.“ Rintaró to zamumlal s pohledem upřeným do dálky před sebou, pak se zadíval zpátky na kocoura a pokrčil rameny. „S takovou spoustou knížek tu s radostí zůstanu dál chvíli zalezlý. Budu muset říct tetě, aby moje stěhování ještě odložila.“

„Smysl pro humor nemáš kdovíjaký, ale přístup ti chválím. Na světě je spousta věcí, které nedávají smysl, nebo jsou přímo absurdní. A nejlepší zbraní pro přežití ve světě tak plném obtíží není ani rozum, ani fyzická síla. Je to humor.“

Mourovatý kocour to pronesl slavnostním tónem starověkého filozofa a pak zas vykročil tichounce vpřed.

„Pojď, následníku, jde se!“

A Rintaró se vydal zvolna za kocourem, vedený jeho silným hlasem.

V regálech po obou stranách se donekonečna řadily

tlusté spisy, které v životě neviděl. Podivnou chodbou, zahalenou bledým světlem, kráčeli neslyšně oba dva – on a kocour.

A zanedlouho se kolem začala rozlévat oslnivá záře.

